

vanskeligt ved at skjule for sig selv, at de var noget for korte i Fingrene.

»Jeg synes, De skulde gemme Deres Komplimenter til Jakobe,« vedblev hun og skiftede atter Stilling under sine forgæves Forsøg paa at undgaa hans stirrende Blik.

»Hvorfor det?« spurgte Per, der nu stormede løs paa Lykke og Fromme. »Skulde det virkelig være en Forbrydelse at sige til en smuk Dame, at hun er smuk. Skulde jeg maaske lyve for Dem og sige, at jeg ikke ansaae Dem for den mest fuldendt skønne . . . den mest forbryderisk farlige Kvinde, jeg har set. Hvad skulde det desuden hjælpe til? De veed det jo dog. Jeg har jo engang i min Ungdoms Overmod gjort mig forføngelige Forhaabninger . . . hvad De vistnok ikke kunde undgaa at mærke. Naa, lad os ikke tale om disse gamle Skader! De vilde ikke have mig. Og jeg maatte slaa mig til Ro med min Skæbne. De var antageligvis for smuk for mig!«

Nannys Kinder havde efterhaanden mistet deres Farve. Hun var nu ogsaa bleven trængt helt ind i Sofahjørnet, hvorfra hun stirrede op paa ham som en Hypnotiseret.

Men Per blev med eet bange for at være gaaet for hastig til Værks. Han mente — forøvrig ikke helt uden Grund — at have set et forbifarende Glimt af Had i hendes Øjne, og det begyndte at